

CLIC

“Una mica cap a l’esquerra... sí... ara, el cap enlaire... així, ja està, quieta!” I llavors esdevé l’instant màgic, sublim, el que m’empeny a prémer el dit sobre el cercle rodó i buit, un cop darrere l’altre, cercant la millor instantània, mirant de capturar el temps, l’espai i el sentiment.

Vull fotografiar-ho tot, construir un àlbum d’imatges a mida, relatar de forma pixelada la història del que voldria ser, tot emmarcant la vida sota un dolç embolcall de paper de cel·lofana, que crepita tendrament quan s’estreny.

El mòbil és talment un implant i és imprescindible portar-lo en tot moment, no fos cas que s’escapés un instant de vida, que quedés sense immortalitzar una espurna de vivència o una engruna de moment. Abans de cruspir-me l’entrepà de pernil i formatge “brie”, abans d’estrenar el cotxe nou, abans del meu primer bany d’estiu a la platja, abans d’entrar al cinema... ABANS, sempre ABANS, cal fer la foto pertinent. I, enredada com estic, intentant cercar la millor imatge, m’oblido de viure intensament el meu temps, em perdo l’oportunitat de gaudir dels regals amb què es premien els meus sentits, abandono l’ocasió de riure, somiar, tastar, cantar, saltar, trepitjar la sorra o..., plorar d’emoció!

Cada “clic” o ràfega de “clics” és un trencament, és la síndria que s’esberla, el llum que es fon o el pneumàtic que es punxa... Cada ditada equival a una renúncia, a deixar d’assaborir el nèctar de la fruita madura, a ignorar la màgia intrínseca de la claror que s’esfondra, a permetre que s’escapi l’aire de la vida, el so de l’eufòria o el cant suprem de la bellesa.

Mentre m'amago darrere l'objectiu, allò que vull retenir, fuig. Es produeix l'efecte contrari del que busco. Si clico no visc, i si no ho visc, de què em serveix cobrir-ho amb una capa de vernís i posar-hi el llacet?

Tot plegat forma part d'un immens aparador disposat per construir-hi una biografia a mida. Prescindim de l'experiència a favor d'un expositor perfectament pensat fins a l'últim detall, que ens confereix l'oportunitat de mostrar el nostre "jo" particular, el que s'emmarca en un guió escrit expressament per l'ocasió, on cada escena es correspon amb allò que volem que els altres vegin, amb la impressió que volem causar en un escenari preparat per suscitar una felicitat de gominola. El que hi hagi de veritat al darrere, o la realitat que eclipsa, només ho sabem nosaltres.

No entenc aquesta fal·lera, no comprenc què significa, quan a més, no puc parar-me a mirar fotos sense que se'm remogui l'ànima; quan sé, positivament, que no m'han agradat mai. Les instantànies que conservo i emmagatzemo amb tanta cura no fan més que recordar-me la fugacitat de l'existència. No puc encantar-m'hi sense percebre un buit a l'estómac, em fan mal..., em dol veure-hi reflectit el pas del temps, assenyalant-me, amenaçador, sense conferir cap treva. M'inquieta resseguir amb els dits el contorn dels rostres estimats que ja no hi són, o que senzillament, no són com abans. És massa colpidor enfrontar-nos a la veritat, tant, que sempre sembla millor cobrir-nos els ulls amb la bena de la ignorància, ocultar-nos rere el canviador de la inconsciència.

Feliços aquells que no es pregunten res, que no han sentit mai la necessitat de trobar respostes, perquè s'estalvien molt de patiment, perquè tenen la sort de poder viure intensament, sense sentir el pes de l'àrdua ombra que ens esguarda

en un estat de continu assetjament. Quina sort, la d'aquells que poden llançar-se a l'aventura de viure sense altre avituallament que el que duen posat, deslliurats de caminar permanentment encorbats.

I així, mentre lluito contra mi mateixa en aquest combat paradoxal, els minuts donen pas a les hores, i cada passa incerta que enceto em recorda la caducitat de la matèria, però pitjo el botó i demano que em somriuin, mentre els corresponc amb el meu, en aquesta innòcua i estudiada farsa.

D'aquesta forma és com tots plegats pugem al tren de la comèdia, i mentre assistim d'espectadors als sainets d'altri, no podem deixar de pensar en els propis, en quina nota de color afegirem que els superi, incapaços de suportar la felicitat dels altres, perquè posa en dubte la pròpia.

Convençuda que puc trencar aquest pany, que em cal canviar d'estació, em faig el ferm propòsit d'abandonar aquesta pràctica i mirar de gaudir del present sense els lligams amb què jo mateixa m'he fermat. Vull trencar el cademat que em sosté i desempallegar-me d'aquest tint de superficialitat que m'impregna. Vull sentir l'aire fresc i net de la llibertat fregant-me la cara, esbullant els meus cabells, guiant-me cap a la plaent melodia del desig de ser, sense pors ni mentides. L'alegria de viure d'una forma renovada que em farà més forta, s'imposa. Ho sé. Ho noto.

Emprenc el nou camí que m'he traçat amb passes segures i decidides, i quan soc al primer revolt m'adono que hauré de fer marxa enrere: "m'he deixat el mòbil!"